

LBRIS

We know
books

ARTHUR J. MAGIDA

NUME DE COD:
MADELEINE

O spioană sufistă la Paris, în timpul ocupației naziste

Noor Inayat Khan

CUPRINS

PRELUDIU	Zeița lunii	11
-----------------	-------------	----

PARTEA ÎNTÂI: ASCENSIUNEA

CAPITOLUL 1	Aerul Raiului	27
CAPITOLUL 2	Să nu fii niciodată o „fiică obraznică”	49
CAPITOLUL 3	„Nu-ți face bine la sănătate!”	74
CAPITOLUL 4	Drumurile plâng	88

PARTEA A II-A: „VESELIA NOASTRĂ CUPRINDE TOATĂ ANGLIA”

CAPITOLUL 5	Focul mistuie această lume blestemată	113
CAPITOLUL 6	Ceva ce nu poate fi privit decât cu spaimă	129
CAPITOLUL 7	„De acum sunt o fetiță ocupată”	140
CAPITOLUL 8	„Am câștigat libertatea supușilor mei”	164

PARTEA A III-A: PUTEREA ȘI GLORIA

CAPITOLUL 9	Misiunea este în plină desfășurare	183
CAPITOLUL 10	Bucuria sacrificiului	202
CAPITOLUL 11	„Am nevoie de copaci”	220
CAPITOLUL 12	Întâlnire la <i>Le Colisée</i>	229
CAPITOLUL 13	„Când ne vom revedea, va fi după război”	263

PARTEA A IV-A: ÎN LUMEA FĂRĂ-DE-LUME

CAPITOLUL 14	„Madeleine, nu fi proastă! E sinucidere curată!”	279
CAPITOLUL 15	Sfânta onoare	304
CAPITOLUL 16	Tărâmul fantomelor	313
CAPITOLUL 17	Ghetsimani și Golgota	330
POSTFAȚĂ	„Mă rog cu Noor”	349
	<i>Mulțumiri</i>	376
	<i>Lecturi suplimentare</i>	378
	<i>Credite fotografice</i>	381
	<i>Index</i>	382

ABREVIERI

folosite în notele de subsol

HIK	Hazrat Inayat Khan
ZIK	Pir Zia Inayat Khan
PVIK	Pir Vilayat Inayat Khan
NA	National Archives/Arhivele Naționale, Londra
IWM	Imperial War Museum/Muzeul Imperial de Război, Londra
MUS	Museum of Urban & Social History/Muzeul de istorie urbană și socială, Suresnes
HSRC	Historical Society of Rockland County/Societatea de istoriografie din Rockland, NY
TTHIK	The Teaching of Hazrat Inayat Khan (Învățăturile lui Hazrat Inayat Khan)
SSM	Stichting Soefi Museum/Muzeul Fundației Sufiste
NF	Nekbakht Foundation/Fundația Nekbakht
DH	David Harper

În aceste note, sunt folosite diferite abrevieri pentru numele lui Noor – Noor, Noorunissa și Noor-un-nisa. Scrierea folosită corespunde celei din materialul original, folosit ca sursă. În funcție de situație, Noor este numită „NIK”. Alte diferențe se referă la felul în care este numită Vera Atkins, în funcție de sursa utilizată – Atkins, V.M. Atkins, Vera Atkins. Notele de subsol sunt conforme stilului utilizat de fiecare sursă menționată.

CAPITOLUL 1

AERUL RAIULUI

Familia Khan era o familie de viță nobilă, ale cărei origini mergeau până la sultanul Tipu, stră-străbunicul lui Inayat Khan. În secolul al XVIII-lea, Tipu se opusese transformării Indiei într-o colonie britanică, și luptase împotriva Angliei mai mult decât orice alt suveran din Asia subcontinentală. A-l avea pe sultanul Tipu în arborele genealogic era ca și cum un vietnamez ar fi fost rudă cu Ho Și Min, sau un american cu Patrick Henry. De fapt, Tipu și americanii luptaseră în același timp împotriva englezilor; americanii luptaseră pentru independență, iar Tipu, pentru libertate. Deși războaiele acestora se purtau în jumătăți diferite ale globului pământesc, fiecare tabără știa să identifice aliați, indiferent unde s-ar fi aflat aceștia: Tipu a trimis bani în America, împreună cu o scrisoare adresată Congresului American, în care erau precizate următoarele: „Pentru fiecare lovitură dată în spiritul cauzei americane a libertății... și câtă vreme mai rămâne un singur tiran în viață, lupta trebuie să continue“. Profund atins de asemenea cuvinte, Benjamin Franklin i-a trimis lui Tipu o copie a Declarației de Independență. Americanii câștigaseră, așadar, războiul. Tipu îl pierduse pe al lui. Pe parcursul a patru campanii militare, acesta a obținut respectul englezilor, însă nu a reușit niciodată să îi înfrângă.

Inayat Khan s-a născut în anul 1882 într-o familie de musulmani, brahmani, muzicieni străluciți, oameni sfinți venerați și bravi luptători. („Inayat“ înseamnă „bun la suflet, generos“. „Khan“ se traduce prin „maiestuos“, „șef“ sau „conducător“.) Încă de la o vârstă fragedă, pe Inayat îl fascinau dervișii care treceau prin orașul lui, și era preocupat de poveștile cu tâlc pe care i le spunea tatăl său. Cu toate acestea, la vârsta de 14 ani, Inayat avea să traverseze o criză existențială, fiindcă nu avea dovada că Dumnezeu îi asculta rugăciunile. Bunicul său îi dăduse un sfat: „semnele lui Dumnezeu se văd în lume, iar lumea se vede în tine“¹. Aceste cuvinte îl inspiraseră să îl caute pe Dumnezeu în orice, în oricine, și chiar și în el însuși. Fiind un pelerin pe calea adevărului, Inayat a studiat alături de maștri guru hinduși, sfinți zoroastrieni, călugări budiști, precum și maștri sufiști, învățând yoga, meditația, controlul respirației, poeziile lui Rumi, înțelepciunea Coranului, învățăturile din *Bhagavad Gita*, și cum să se scufunde în visare prin ascultarea ore în șir a muzicii sacre. Inayat a învățat ce înseamnă comunitatea, singurătatea și puterea. Observând o turmă de elefanți în Nepal, care enervase un tigru, înconjurându-l într-o pădure, Inayat a ajuns la concluzia că „unitatea poate sta împotriva oricărei puteri, oricât de nimicitoare ar fi aceasta“. De la meditația în ucenicia sfinților, Inayat avea să învețe forța pe care o are o minte tăcută și liniștită. Legende referitoare la Inayat nu au încetat să apară: era un supraom, supra-înțelept, sfânt, sacru, luminos. În realitate, nu era decât un căutător², la fel ca oricare alt om.

¹ HIK, *A Sufi Message of Spiritual Liberty* (Londra: Theosophical Publishing Society, 1914), p. 8

² Aprecierea pe care le-o purta Inayat altor mistici era evidentă în perioada în care acesta a trăit în San Francisco, unde maestrul Zen Nyogen Senzaki participase la una dintre conferințele sale. Inayat îi ceru lui Senzaki să îi explice conceptul „Zen“. Senzaki tăcu preț de câteva clipe, apoi îi zâmbi lui Inayat. Ceva mai târziu, Senzaki avea să îi mărturisească lui Inayat: „Văd un Zen în tine“. Iar Inayat îi răspunse: „Domnule Senzaki, eu văd un sufist în dumneavoastră“. Când unul dintre studenții lui Inayat

Inayat s-a căsătorit cu o verișoară, la vârsta de 20 de ani. Aceasta avea să moară la doar câteva zile după nuntă. Cuprins de durere, Inayat a pornit într-un pelerinaj și a lucrat ca muzician în slujba unor maharajahi și a unor miniștri, în provincii îndepărtate din India. S-a căsătorit din nou, dar a fost iarăși cuprins de suferință, după ce a doua lui soție s-a stins din viață la un an după nuntă. Inayat a început să caute din nou liniștea sufletească, și a cântat în Hyderabad, în slujba unui prinț care, încântat de muzica lui, l-a invitat la curtea sa. Vreme de patru ani, Inayat a studiat acolo cu un maestru sufist. În anul 1908, înainte să își dea duhul, maestrul său i-a spus să plece în lume și să „reconcilieze Orientul și Occidentul prin armonia muzicii sale, răspândind astfel înțelepciunea sufismului, pe care i-o transmisese milostivul și iertătorul Allah“¹.

Doi ani mai târziu, alături de doi dintre frații săi și de un văr – cu toții muzicieni –, Inayat a plecat la New York. Acolo a descoperit că muzica occidentală era mai disciplinată, mai sistematică și mai impunătoare decât muzica din India. La el în țară, muzicienii – care ofereau „divertisment“ bogătașilor – nu știau foarte multe despre teoria muzicală și se temeau ca nu cumva discipolii lor să le ia pâinea de la gură. Deși Inayat părăsise India pentru „a admira lucrările lui Dumnezeu, prin aprecierea muzicii occidentale“², el își dorise tot timpul să revină acasă: „Îmi doresc să culeg muzică străină și să o ofer prietenilor mei“.

¹ Iau cerut lui Senzaki să vorbească mai mult despre conceptul Zen, Inayat și Senzaki au râs, căci știau că învățăturile lor erau dincolo de cuvinte și ceea ce fusese solicitat era echivalentul unei întrebări zen fără răspuns. Murshid Wali Ali Meyer, „A Sunrise in the West: Hazrat Inayat Khan's Legacy in California“, în PZIK, ed., *A Pearl in Wine* (New Lebanon, NY: Omega Publications, 2001), pp. 400–402

² HIK, *Sufi Message*, p. 15

³ „Professor Inayat Khan on Indian Music“, *Mysore Herald*, Nov. 28, 1907, citat în Aya Johanna Danielle Durst Britt, „Tuning Souls to Harmony“ (teză de dizertație, Universitatea din Leiden, 26 august 2013)

America nu era așa cum se așteptase Inayat. La puțin timp după sosirea în America, Inayat avea să înceapă să meargă în turnee cu Ruth St. Denis, o coregrafă „modernă“ inspirată de arta Isadorei Duncan și de jocul melodramatic al actriței Sarah Bernhardt. St. Denis considera că dansurile ei reprezentau o punte între Occident și ceea ce era mai bun în Japonia, India și Egipt – țări pe care nu le vizitase decât în imaginația ei. Ruth St. Denis avea să dea un nume ansamblului muzical al lui Inayat: Muzicienii Regali din Hindustan. Aceștia aveau să devină elementul central într-un spectacol coregrafic în care Ruth St. Denis amintea de zei hinduși, preoți și temple. În cele din urmă, aceste elemente nu mai aveau nimic de-a face cu dansurile specifice ale lui Ruth St. Denis. Ceea ce îi deranja pe Muzicienii Regali erau costumele și coregrafia scandalosă¹, senzuală și erotică a artistei, mai ales că aceștia nu erau obișnuiți cu stilul de viață occidental.

În timpul turneului, artiștii aveau să joace în zeci de spectacole în drumul lor spre California. În Salt Lake City, aceștia au refuzat un concert, preferând să asiste, potrivit unui ziar local, la o sărbătoare religioasă organizată „în stil oriental“². St. Denis a hotărât ca, în cadrul viitoarelor sale contracte cu muzicieni, să existe clauze clare cu privire la sărbătorile religioase. Înainte de a ajunge pe Coasta de Vest, Muzicienii Regali aveau să renunțe la colaborarea cu Ruth St. Denis, căci aceasta îi solicitase lui Inayat să certifice faptul că dansurile ei erau dansuri tradiționale indiene. Despărțirea dintre artistă și muzicieni a avut loc la timp. St. Denis se pregătea să lanseze o nouă coregrafie numită „Maestrul sufist“. Un critic care asistase la spectacol descria astfel evenimentul: „St. Denis clipea la cerul pictat, își examina degetele goale de la picioare și își înfășura cortina în jurul corpului... Publicul chicotea“³.

¹ HIK, *The Autobiography of Hazrat Inayat Khan*, nepaginată

² „Hindoo Prayers Postpone Show“, *San Francisco Chronicle*, 1 aprilie 1911, p. 2

³ Elisabeth deJong-Keesing, *Inayat Khan* (Londra: East-West Publications, 1974), p. 96. Ruth St. Denis era o provocare pentru morala societății la vremea aceea.

Rămăși pe cont propriu, Muzicienii Regali dădeau concerte, iar Inayat ținea conferințe despre sufism, încercând să le adapteze pentru un public occidental. O ramură mistică a islamismului, sufismul aspiră la o relație personală cu Dumnezeu, una dincolo de cuvintele și de legile pământeste, dincolo chiar de aparenta goliciune a riturilor religioase. Forța sufismului își trage seva din sensul ascuns al textelor sacre islamice, în special dintr-un vers preluat din Coran, unde este descrisă creația primului om: „L-am plămădit și i-am dat suflu de viață din suflul Meu“. Potrivit sufismului, această scriere divină se află în fiecare dintre noi, iar sufismul ne permite să o cunoaștem și să o dezvoltăm.

Puținii americani care știau câte ceva despre sufism găseau că era o practică fermecătoare, ispititoare. Ralph Waldo Emerson chiar a scris un poem despre sufistul Sa'di, care a trăit în secolul al XIII-lea. Thoreau a căutat esența naturii într-un iaz situat la câțiva zeci de kilometri la vest de Boston, ceea ce i-ar fi adus medalia de merit în cadrul unei tabere sufiste. Iar Walt Whitman scria despre „lecția cea de pe urmă“ oferită de un „sufist cu barba sură“:

Allah este totul, totul, totul – este immanent vieții și tuturor obiectelor...

Este dorința intimă a fiecărui atom...

Trebuie să ne întoarcem la sursa și originea lui divină, oricât de îndepărtată ne-ar părea...!

Un critic de la publicația *Washington Herald* spunea despre spectacolele sale că nu erau altceva decât „mișcări senzuale...acompaniate de negrotei dezbrăcați până în talie, absolut dezgustători... Dacă publicul din Washington va accepta să vadă o femeie care dansează goală alături de bărbați de culoare, atunci avem o problemă gravă“. „Mixed Entertainment at Columbia Theater“, *Washington Herald*, 4 ianuarie 1911, p. 4

¹ Walt Whitman, „A Persian Lesson“, Arhiva Walt Whitman, <https://whitmanarchive.org/published/LG/1891/poems/390>

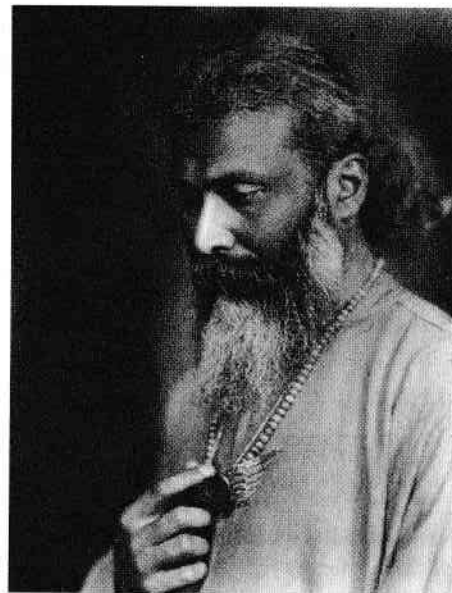
Sufismul îi fascina pe toți acești oameni, deși nu întâlniseră niciodată un sufist. În SUA nu existau sufiști, iar tot ceea ce era legat de lumea islamului nu era foarte bine primit – Profetul Mahomed susținea că islamismul era revelația cea de pe urmă, care începuse cu Avraam. Pentru evrei, revelația se sfârșea odată cu ultimii profeți din Vechiul Testament. Pentru creștini, revelația se încheia cu Iisus. În tradiția iudeo-creștină, Mahomed era un impostor. Inayat avea să se confrunte și el cu dificultăți în SUA, întrucât islamismul era văzut ca un pericol pentru societatea americană, mai ales că numeroși sclavi care veniseră din Africa erau musulmani. Orice le-ar fi adus puțin confort sclavilor era perceput ca fiind deranjant pentru stăpânii lor.

Inayat nu a fost primul sufist din Occident. În anul când Inayat a părăsit India, un suedez pe nume Ivan Agueli a înființat un grup sufist secret în Paris, după ce studiasse în prealabil sufismul în Cairo. Cu toate acestea, Inayat era primul sufist din America, și trebuia să descopere o modalitate de a ajunge la sufletele americanilor. Trebuia să găsească și o nouă formă de sufism, căci aceea pe care o cunoștea era mult prea ezoterică și mult prea islamistă pentru majoritatea occidentalilor. Predicarea sufismului în India fusese precum „navigarea pe mare, ușoară și uniformă”¹. Predicarea în Occident semăna cu o „plimbare pe un teren deluros”. Pentru a nivela acele dealuri, Inayat a inventat un „sufism” care ar fi fost de nerecunoscut în India. Inayat nu se mai baza în mod exclusiv și deschis pe Coran, la fel ca un sufist tradiționalist. În schimb, el a realizat un amestec între texte sacre creștine, evreiești, budiste, hinduse și musulmane, dând naștere unei evanghelii originale, care punea accentul pe caracterul universal al tuturor credințelor și al umanității. Ca în cazul oricărui misticism adevărat, sufismul lui Inayat distrugea barierele și diferențele dintre culturi. Spre deosebire de un sufist tradițional, Inayat nu menționa aproape deloc islamismul și cel

¹ HIK, *Autobiography*

cinci „stâlpi” ai acestuia: mărturia de credință, rugăciunea, dania, postul din timpul Ramadanului și, cel puțin o dată în viață, pelerinajul la Mecca. Sufismul lui Inayat conținea atât de puține principii islamiste, încât acesta rareori le menționa.

Sufismul lui Inayat era, așadar, un sufism în care orice om era binevenit, fie el evreu, creștin, budist, hindus sau musulman. Așa cum însuși Inayat avea să susțină, „înțelepciunea divină nu este limitată la un singur popor”¹. Iar dacă exista tendința de a transforma sufismul într-o religie, aceasta nu ar fi putut fi decât o „religie a iubirii, armoniei și frumuseții”². Adevărul era fundamentul acestei trinități. Adevărul, spunea Inayat, „este singura religie care există, și numai adevărul ne poate salva”³.

Tatăl lui Noor, Hazrat Inayat Khan

¹ HIK, „Is Sufism Muslim”, TTHIK

² HIK, „Sufism – Beyond Religion”, TTHIK

³ HIK, „Nirtan: Dance, Aphorisms”, TTHIK

Numeroși savanți americani au încercat să înțeleagă motivele care l-au făcut pe Inayat să se îndepărteze de sufismul pe care îl cunoscuse în India. Fiind un supus britanic din colonii, Inayat se simțea „inferior”¹ în Occident. Nefiind sigur că sufismul ar fi răspuns așteptărilor occidentalilor, Inayat nu și-a dorit ca aceștia să știe că își avea originile în Orient, și cu atât mai puțin că se trăgea din islamism. Asemenea informații ar fi dăunat de la început proiectului său de predicare a sufismului. Un alt om de știință avea să spună că, dacă Inayat ar fi practicat sufismul indian, „toată lumea l-ar fi părăsit”². În Occident, foarte puțini căutători spirituali erau toleranți cu privire la moștenirea islamică, oricât de deschiși ar fi fost aceștia.

Și totuși, dezbaterea continuă. A fost Inayat un reformator al sufismului, hotărât să demonstreze maleabilitatea acestui curent, prin adaptarea acestuia la ideile provenite dintr-o lume nouă? În cazul unui răspuns pozitiv, atunci se poate considera că Inayat a fost un sufist absolut autentic, așa cum explică anumiți oameni de știință. Sufismul respinge formalitățile, canoanele și dogmele. Iar dacă sufismul pune accentul pe individualism, de ce Inayat nu și-ar fi exercitat propriul individualism? Totuși, o asemenea concepție este considerată ca fiind o blasfemie de către profesorul Seyyed Hossein Nasr, un musulman originar din Iran, care predă Studii Islamice la Universitatea George Washington. Potrivit acestuia, „sufismul fără Islam este o absurditate, e ca și cum ai spune

¹ Seyyed Hossein Nasr, interviu acordat autorului, 1 aprilie 2019

² Carl Ernst, e-mail către autor, 11 iulie 2017. În timpul vieții, Inayat a fost cunoscut drept „Murshid” – abreviere a numelui său ezoteric: Pir-o-Murshid. „Pir” este o denumire sufistă care i se atribuie unui om în vârstă sau unui lider spiritual; „Murshid” înseamnă „profesor”. Frații săi îl numeau „Hazrat”, un titlu onorific în India, care nu se acordă decât unor persoane foarte respectabile. Inayat a început să fie denumit „Hazrat”, sau „prezență”, în special după moartea sa. În Orient, „Hazrat” este sinonim cu „Sfinția Sa”. PZIK, e-mail către autor, 10 mai 2018.

că apa nu e udă; Inayat nu a reformat, ci a deformat”¹. În cele din urmă, nici nu mai contează dacă Inayat a fost un reformator, un renegat sau unul care s-a opus tradiției. În esența lor, învățăturile lui Inayat reflectă conceptul central al sufismului – *mahabba* –, o formă de iubire în care trinitatea celui care iubește, a celui care este iubit și a iubirii înseși își trage seva dintr-un Dumnezeu milostiv și plin de compasiune. Ca orice sufist, Inayat nu a deviat niciodată de la acest principiu.

Pe Coasta de Vest a Americii, Inayat atrăgea atenția tuturor, uneori ca lider spiritual, alteori din cu totul alte motive. Ziarul *Los Angeles Times* îl descria ca fiind un „gentleman educat”², care are grația unui bărbat născut într-o castă superioară. (Titlul articolului era mai puțin respectuos față de persoana lui Inayat: „Un boiernaș complicat din Orient”.) Femeile leșinau când îi vedeau fotografia: robust și impetuos, Inayat nu avea nimic de-a face cu un guru sau un sfânt tradițional (persoane, de obicei, greu de digerat, sobre și pudibonde). În San Francisco, Inayat i-a atras atenția primei sale studente din Occident – o evreică subțirică, cu ochelari, care își dorea să profite de „inteligența, măreția și spiritul iluminat”³ care îl caracterizau pe Inayat. Acesta a învățat-o yoga, i-a predat tehnici de meditație și respirație⁴ și i-a explicat virtuțile modestiei („nu te lăuda cu beneficiile și efectele practicii tale!”), înainte de a se întoarce la New York pentru a susține noi conferințe și concerte. Cele mai multe aveau loc la Colegiul de cultură sanscrită din New York – un apartament cu câteva camere goale,

¹ Interviul cu Nasr

² „Sinuous Gent from Orient”, *Los Angeles Times*, 26 aprilie 1911

³ Kambiz Ghanea Bassiri, *A History of Islam in America* (Cambridge: Cambridge University Press, 2010), p. 128

⁴ Inayat, scrisori către Ada Martin, din 4 mai, 19 iunie, 23 și 29 iulie, 3 august, 11 decembrie 1911, DH

situat pe 250 West 87th Street, într-o clădire aflată la câteva străzi de Broadway. „Colegiul“ era puțin mai mult decât un studio de yoga, având o a doua cameră cu doar câteva scaune, așezate pe un covor persan învechit, pe unde se perindau tot felul de „profesori“, reprezentanți de diverși învățați, guru, maeștri ai misticismului și ai artelor ezoterice.

Fondatorul „colegiului“ era Pierre Bernard, care nu era nici „Pierre“ și nici „Bernard“. Pe numele său real Perry Baker, el se nascuse în statul Iowa, în orașul Léon (cu o populație de 1 400 de locuitori). Acesta prefera numele de „Pierre Bernard“, pentru că avea un aer european. Fugind din Iowa în adolescență, Baker călătorise prin America, predicând înțelepciunea orientală pe care o dobândise de la yoghini autodidacți. În cele din urmă, acesta s-a stabilit în Manhattan, unde a predat propria versiune a misticismului și ocultismului. Printre elevii săi s-au numărat curioșii, bogătașii (neveste ale producătorilor de pe Broadway și fii ai industriașilor de pe Wall Street) și celebriții (printre care și cunoscuta actriță Lillian Russell). Femeile erau slăbiciunea lui Bernard¹. La început, acesta a închiriat un apartament lângă Central Park – un „cuibușor de nebunii“², așa cum avea să scrie presa – împreună cu o tânără femeie din Bronx, care suferea de o boală de inimă. Bernard i-a promis acesteia că avea remediul pentru afecțiunea ei. Nu după mult timp, femeia va suferi o mare dezamăgire, căci Bernard avea alte planuri în minte. A urmat apoi Gertrude Leo, pe care Bernard o adusese în New York, după o ședință de yoga organizată în Seattle. Când întâmplarea a ajuns la urechile poliției, Bernard a fost acuzat de traversarea frontierelor statale cu o femeie necăsătorită, în

¹ Robert Love, *The Great Oom* (New York: Penguin, 2010), pp. 9, 45, 83

² „Girl «Yogi Wife» of Oom Tells How Faker Lured Her“, *New York Evening World*, 6 mai 1910, p. 1

„scopuri imorale“¹. După ce a stat trei luni în închisoare, nereușind să adune cei 15 000 de dolari necesari pentru plata cauțiunii, el a fost eliberat după ce ambele femei au renunțat la acuzații, gândindu-se mai mult la păstrarea propriei reputații decât la distrugerea celei a lui Bernard. Nu la mult timp după aceea, el avea să devină directorul Colegiului de sanscrită, din care făceau parte aceiași clienți bogați ca și înainte.

Lui Bernard îi plăcea foarte mult să se laude cu reușitele sale. Conform propriilor spuse, acesta făcea parte din peste 60 de „societăți savante și academii“², de pe trei continente. Una dintre aceste „societăți“ – Asociația Medicală Americană (AMA) – avea să nege orice implicare a lui Bernard în activitățile asociației, susținând că acesta nu avea studii de medicină și că nu avea licență de medic, care să îi permită să practice medicina în America. Chestionați cu privire la implicarea lui Bernard în AMA³, membrii acesteia au susținut că investigatorii lor descoperiseră că „cei din cultul lui Bernard organizau ritualuri sexuale“. În ciuda tuturor acestor scandaluri, în anul 1930, Bernard ajunsese suficient de bogat pentru a achiziționa un domeniu întreg în Rockland County, la aproximativ 40 de kilometri de New York. Era atât de abil în manipularea căutărilor spirituale ale adeptilor săi, prin organizarea unor adevărate *spectacole* de imagine, încât deținea chiar și câțiva elefanți. Baby, Budh, Juno și Bătrânul⁴ îi amuzau pe cei mici, înotau în piscina pe care Bernard o construise pentru ei și erau atracția principală la festivitățile anuale organizate de Bernard. Inayat a sosit la New York la câteva luni după căderea în

¹ „Police Break In On Weird Hindu Rites“, *New York American*, 3 mai 1910, p. 1

² Pierre Arnold-Bernard, ed., *A Prospectus, Sanskrit Studies* (New York: American Import Book Co., dată necunoscută), pp. 1–2

³ Scrisoare AMA, 17 decembrie 1923, pentru dr. Kate C. Mead, Middletown, CT, HSRC. AMA către Miss Mabel M. Reese, Departamentul de Chirurgie, Spitalul Johns Hopkins, Baltimore, 12 iulie 1929, HSRC

⁴ Love, p. 230